

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

Piše: Danijela Matijević Krvajica

U jesen 2014. život mi se promijenio iz temelja. Pojavio se Lucky, moja sreća. Sve je počelo jednom usputnom rečenicom za ručkom kada se suprug obratio kćeri i rekao: »Dodeš danas pogledati samojeda koji je pronađen kako luta, a kojeg držimo u dvorištu firme već dva tjedna, a budući da ga nitko nije udomio, sutra će morati u azil...«

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

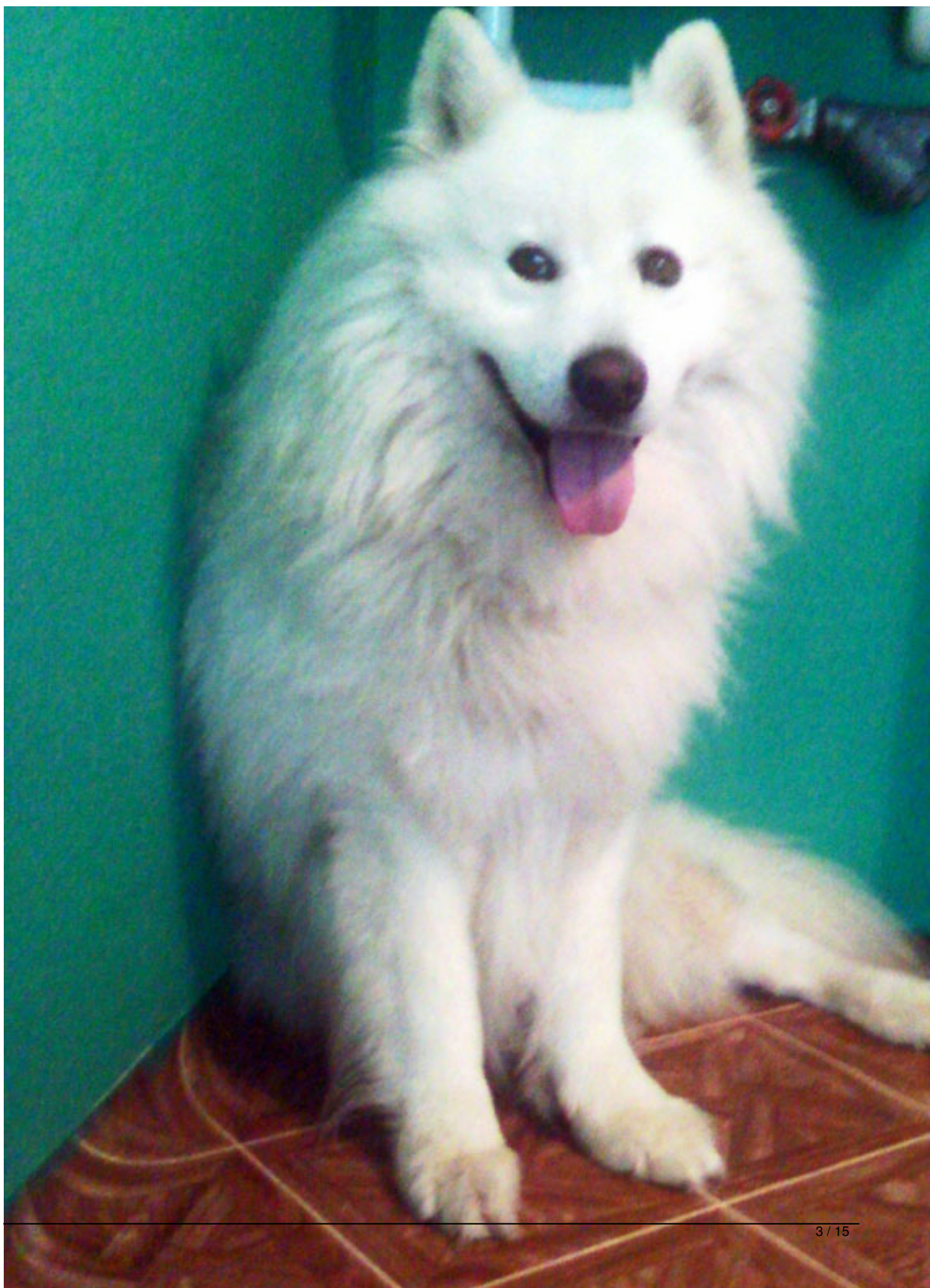
Iako će uskoro napuniti 18 godina, čitav život je željela baš samojeda, a budući da živimo u stanu, to nije dolazilo u obzir. I ona se pomirila s tim.

Prehlađena i umorna od treninga reče: »Šališ se, samojed? Dolazim ga vidjeti.« Ošinula sam supruga takvim pogledom da mu je prisjeo ručak, a on mi je na to rekao da će ga samo doći vidjeti. Rekla sam mu: »Da, baš!« Navečer, kad su se oboje vratili, on je zbrisao u sobu, a ona je sjela preko puta mene i rekla: »Mama, da znaš kako je divan...« dok su joj se u očima zrcalile suze. Znala sam da će tako reagirati, ali nisam očekivala ono što je uslijedilo.

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

KAD I BAKA PRISTANE!

Rekla sam joj da je valjda svjesna da ga nemamo gdje u stanu držati, budući da nije mali i da ima krzno na sebi, a ne dlaku. I dalje me gledala plavim očima, a suze su se slijevale niz lice. A onda sam, uvjerena da moja mama, a njena baka koja živi u kući (a kuća je u to vrijeme bila na sudskoj dražbi) nikako neće pristati na dolazak tog slatkog čupavog stvorenja, jer ni sama nije znala gdje će završiti (a to je za neku drugu priču), rekla joj da pita baku. I baka je na čudo svih nas odmah pristala, čim je preko telefona čula plač svoje jedine unučice.

Nakon što smo istu večer od volonterke Anabele iz udruge »Vau vau amigo« dobili dozvolu da ga smijemo udomiti, 30. listopada 2014. već smo u 7 ujutro bili kod njega. To je doista bila ljubav na prvi pogled. Iako ga je suprug svaku večer šetao (a ja sam mislila gdje je?!) a kćer ga vidjela prethodnu večer, to izmučeno i jedno klupko došlo je ravno k meni – koja se oduvijek bojim pasa, ali po prvi put nisam osjetila strah. Imala sam pripremljenu kost za njega koju je oduševljeno prihvatio. I dan danas me zezaju da sam ga time potkupila.

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

OD ZAPUŠTENOG PSA DO POSLUŠNE MAZE

Usljedilo je munjevito kupovanje posuda, ogrlice, vodilice, hrane i odlazak s njim veterinaru gdje je ustanovljeno da ga prethodni vlasnik nije čak 2 godine cijepio niti protiv bjesnoće, a na čipu mu je pisalo ime Lucky, iako se na njega nije odazivao, pa me veterinarka upitala hoću li mu promijeniti ime na što sam ja odgovorila da neću jer da će sada napokon biti sretan. I tako je primivši svu potrebnu medicinsku skrb, dovezen mojoj mami koja se nije razumjela u pasmine (a mi smo je pripremili na »malog« psa) pa je začuđeno rekla: »Pa nije on baš tako mali!«.

Išli smo mami puno češće nego inače (ona je zbog toga odmah zavoljela Luckyja) i provodili vrijeme s njim (ali i s njom). Uživao je u prostranom dvorištu i velikom voćnjaku. Od divljeg, zapuštenog i preplašenog psa vrlo brzo se pretvorio u divnu, poslušnu mazu. Sve dok u srpnju 2015. nisu počeli njegovi zdravstveni problemi: krvarenje iz jedne nosnice što su veterinari protumačili kao otrovanje te ga pogrešno liječili neko vrijeme, iako sam im rekla da nije i ne može biti otrovan. Isti dan smo ga doveli u stan da mogu brinuti o njemu 24 sata na dan. Tada se nisam ni sjetila da je prevelik za stan i da će dlake biti posvuda. Eh, da je samo dlaka bila u pitanju...

BOLESTI SE NITKO NIJE NADAIO!

Budući da se stanje samo pogoršavalo, otišli smo u Zagreb obaviti sve pretrage u nadi da mu je možda u nosnici samo vlat trave ili nešto slično. Nakon groznih pretraga zbog kojih sam zažalila što sam ga odvela, ustanovljeno je da ima kroničnu upalu sluznice nosne šupljine i rinitis, a ne tumor za što me veterinar već pripremao. Bilo je tjedana kada je neprekidno krvario, kihao i krvario. Stan je ličio na klaonicu; od zidova, podova, tepiha, namještaja... Brisala sam tu krv, plakala nad njim i močila mu bijelu glavicu suzama i tada sam rekla Onom gore: »Molim Te, uzmi mojih pet godina života, ma uzmi i deset, samo mi Luckyja ozdravi i poživi najduže što možeš.«

Čitavo to vrijeme naslušala sam se kojekakvih upita i »dobronamjernih« komentara kao npr.

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

kako si mogla uzeti psa lutalicu, znaš da su oni bolesni i da su imali loš život ili... kako si mogla uzeti tako starog psa (Lucky je tad imao 5 i pol godina). Još se ne mogu tome načuditi. Po njima, trebala sam ga kad se razbolio valjda ponovno baciti na ulicu? Ili mu reći da je prestar?

E, pa baš zato sam ga i uzela: da ga spasim od azila a možda i eutanazije, da ne padne ponovno u ruke nekog zlotvora, da ga maknem s ulice...spasila sam jedan mali život, ali dragocjen život i nakon više od 7 mjeseci nespavanja skačući na svaki njegov šum, moram reći da bih opet napravila isto.

Nakon Nove 2016. Luckyju se stanje još više pogoršalo i koliko god je on krvario, ja sam duplo više plakala. Više nije bio veseo ni nasmiješen, nije se mogao igrati, teško je disao, između krvarenja je pokušavao malo odspavati, slabije je jeo i naočigled propadao, a predivnu bijelu dlaku zamijenio je mjestimično crvenom. Primio je hrpu antibiotika i injekcija i nekoliko puta bio uspavljivao zbog liječenja da je pravo čudo što je sve to preživio.

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

DIJAGNOZE KOJE NIJE ZASLUŽIO!

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

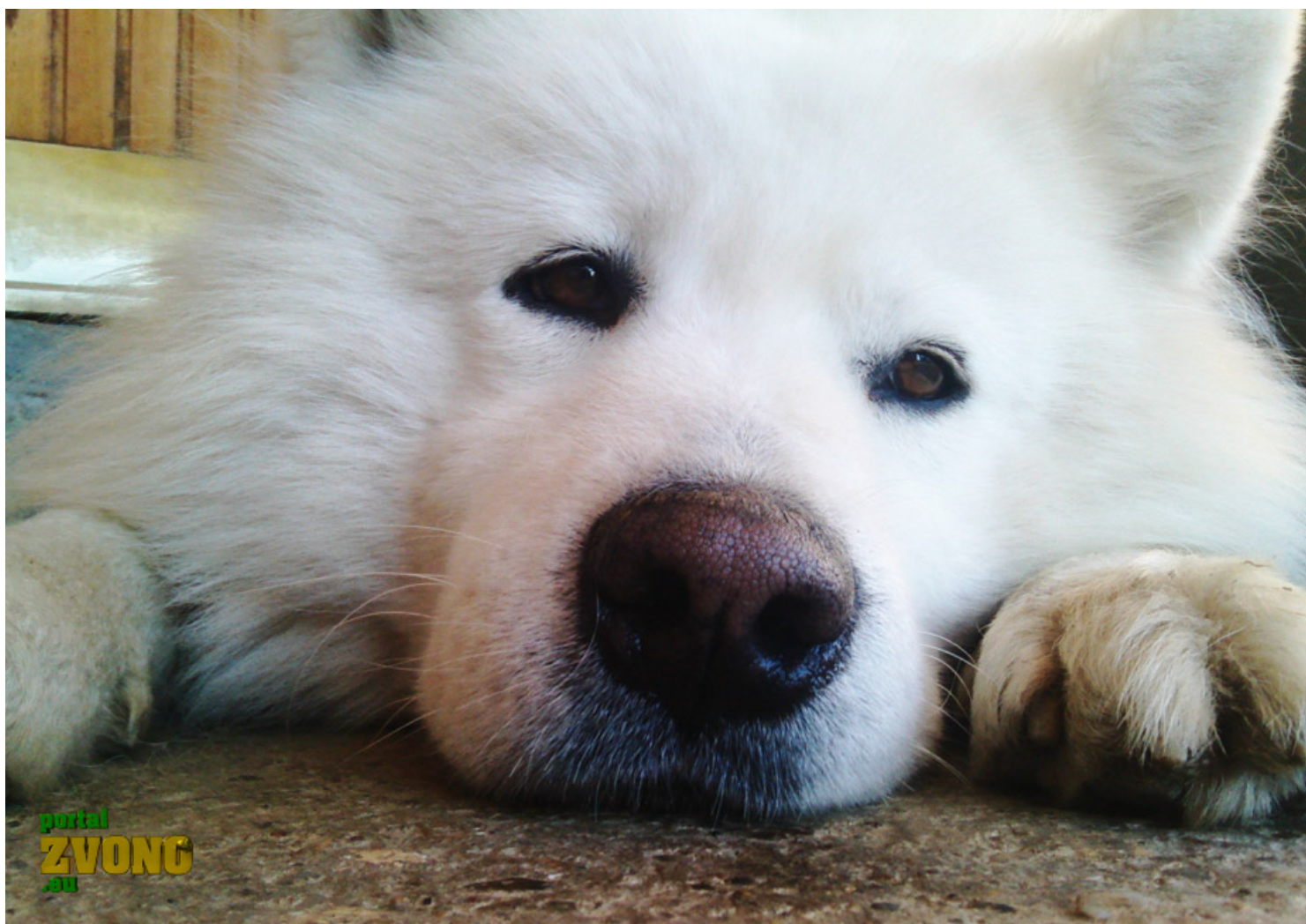
Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

Ne mogavši se pomiriti s tim da ću ga vjerojatno izgubiti, otišli smo u Zagreb na terapiju laserom, znajući da mu je to zadnja nada i to po vlastitom nahođenju, gdje mi je na kraju rečeno da vjerojatno ima hemangiosarkom (rak krvnih žila) te da mu preostaje svega par mjeseci života. Do Bjelovara nisam prestala jecati.

Odлучila sam da ga neću dati mučiti daljnjim pretragama, jer je dotad prošao pakao, a obišli smo »samo« 10 veterinara, te da, ako mu je suđeno – umrijet će meni na rukama. Sjećam se da sam još rekla da ga samo čudo može spasiti, ali da se čuda ne događaju. Stalno sam ponavljala da nije moguće da će pas umrijeti od krvarenja iz njuškice i da se ništa ne može učiniti. Naravno da nisam povjerovala u tu groznu dijagnozu, jer on to nije zaslužio, niti mi, a Bog je milostiv. Lucky je stravično krvario još tri dana, a onda je nekim čudom krvarenje prestalo. Prima samo vitamine i nadam se da će mi Bog uslišiti molbu. Od tada vjerujem u čuda. Doista se događaju.

Ima moj lutak još zdravstvenih problema ali pokušavamo ih riješiti. Sve mu je to od lošeg života kod prijašnjih vlasnika. U neku ruku sam sretna što ne znam tko su jer...

KAO DA JE ODUVIJEK S NAMA...

Toliko je unio sreće u naše živote... toliko veselja ima u tom velikom osmijehu i vrckastom repiću, toliko razuma u toj pametnoj glavici. Iako slove za tvrdoglave pse, on se u stanu od prvog dana ponašao kao da je oduvijek tu. U šetnji, on ima glavnu riječ. Mislim da on šće mene, a ne ja njega. I neka! Doista ga ne bih mijenjala ni za kakvog psa sa rodovnikom, niti da su mu roditelji svjetski prvaci, ali isto tako više nikad ne bih imala psa jer ne postoji pas koji bi Luckyja mogao zamijeniti, ni da mi Bog obeća da će doživjeti 20 godina i da nikad neće biti bolestan, da neće čak ni kihnuti. Ne, hvala!

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

S LUCKYJEM DO POZNANSTVA S DIVNIM LJUDIMA

Zahvaljujući Luckyju, upoznala sam divne ljude koji se bave psima, a neki od njih mi se ne mogu načuditi. Tješe me i kažu da sam učinila apsolutno sve što je bilo u mojoj moći, čak i iznad tih granica (a ja bih pomakla nebo za svog Luckyja), a ja im kažem da si nikad neću oprostiti ako mi ode jer trebao je biti sretan, zarekla sam se da će mu do kraja života svaki dan biti savršen. Jedna veterinarka mi je rekla da bi već odavno bio mrtav da ga nismo udomili.

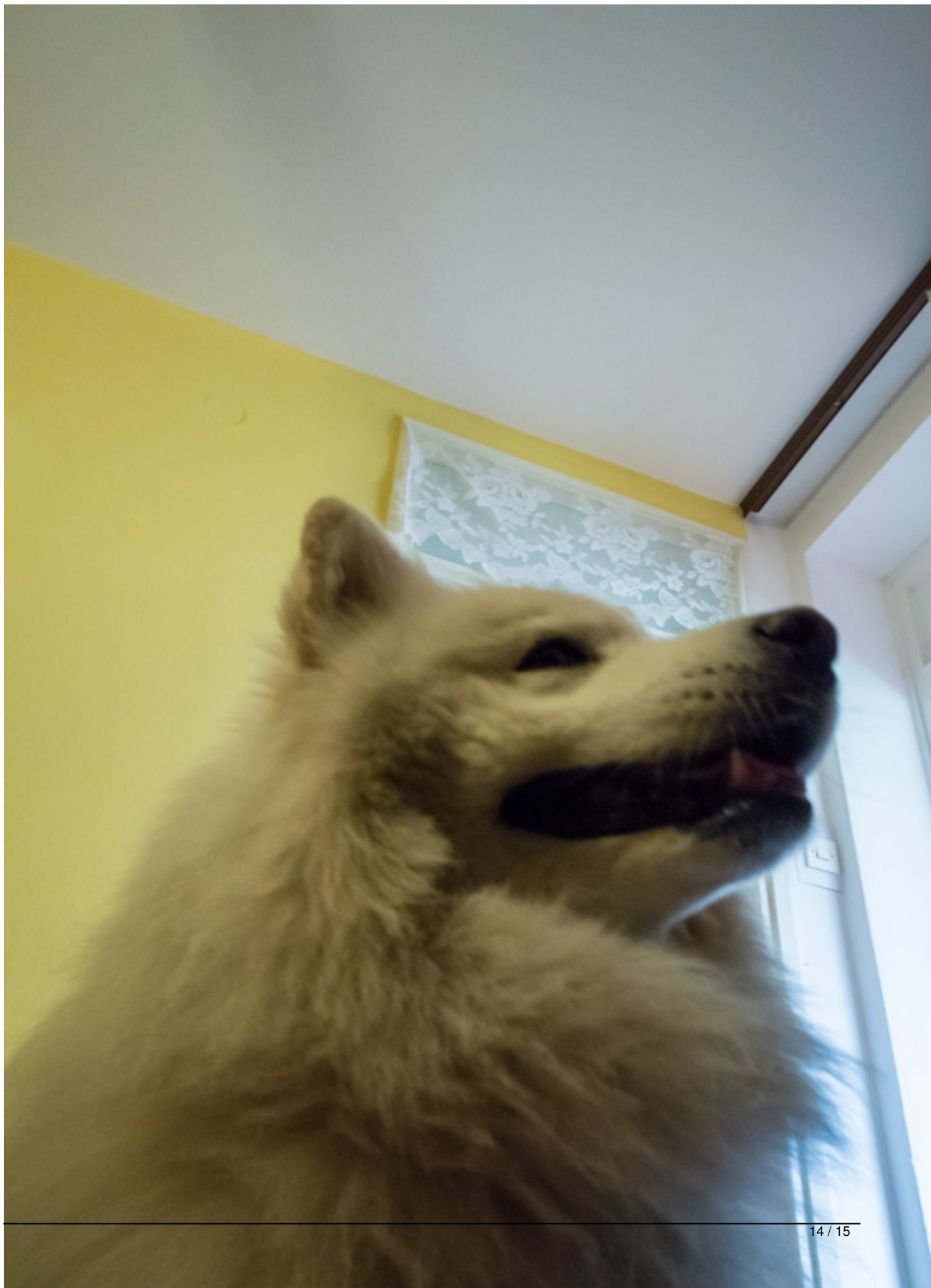
Tako je Lucky postao centar moga svijeta, toliku ljubav i zahvalnost nisam dobila od svih ljudi meni bliskih- zajedno, često puta pomislim da bi već počeo pričati samo da može, koliko tepanja, draganja i ljubavi od nas prima. Kćer mi često kaže da ni njoj nikad nisam ama baš sve dozvolila, a ja samo kažem: „Lutak sve smijel!“ Ne prođe dan, a da mu ne kažem: sunce moje, ljubavi, srećo, anđelu... jer on sve to doista i jest.

I sada, dok vidim koliko tužnih psećih sudbina ima, postajem svjesna da je Lucky unatoč svemu što je prošao i još uvijek prolazi-pravi mali srećković jer je u našoj obitelji napokon našao ljubav, sreću, mir i radost koju zaslužuje i postao ravnopravni član, štoviše - glavni član, jer su se tri ljudska života podredila i prilagodila jednom psećem. Malo tko to može razumjeti.

Čuda se ipak događaju ili... kako je pas postao glavni član obitelji!

Autor Danijela Matijević Krvajica

Utorak, 15 Ožujak 2016 18:17 - Ažurirano Nedjelja, 17 Travanj 2016 12:40

MOJA MALA BIJELA OVČICA

I tako je moj Lucky 19. veljače 2016. doživio i proslavio svoj 7. rođendan unatoč crnim dijagnozama stručnjaka, ali prevagnula je njegova volja za životom i moja borba da ga spasim, uz Božju pomoć naravno.

Kako mu se zdravstveno stanje popravlja, ponekad odlazim s njim mami, u njegov stari dom...i iako tamo ima ogroman prostor za igru i kretanje, moj Lucky me budnim okom prati u stopu, bojeći se valjda da ga ne ostavim i kao prvi putnik uskače u automobil i svaki put radije izabere povratak u stan. Sretna sam zbog toga. Nekako sam najsigurnija kad je sa mnom. Poznajem ga - u dušu.

I da su svi ljudi na svijetu bar upola dobrodušni kao moj Lucky, ova planeta bi bila oaza ljubavi, sreće i mira. Iako su mu ljudi učinili veliko zlo, on im je i dalje privržen, s toliko ljubavi i dragosti im prilazi, lakovjerno, i s tim anđeoskim srcem nije ni čudo što ne prepoznaje čovjeka od nečovjeka (i meni se to ponekad dogodi), a ja mu kažem: »E, moj Lucky, ljudi su zvijeri, a ti moja mala bijela ovčica.«